

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 13 Αυγούστου 1951 (Π.Ο.Η.)
Έτος Δ'. Αριθ. 109—Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000

Γραφεία: Όδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Σταύρος Καραμήτσος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Έξάμηνος δρχ. 15.000—Έτησία δρχ. 30.000
Έξωτερικού: Έξάμ. δολ. 3.—Έτησία δολ. 6

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Υπό του Σεβασμ. Επισκόπου Διανλείας κ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΥ

Έν δεκαπενθήμερον κατ' έτος, τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Αυγούστου, διέρχεται ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς μὲ ἰδιαίτους κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν. Νηστεία, καλωσύνη καὶ δέσεις, τὸν συνοδεύουν καὶ φθάνει εἰς ἄλλους κόσμους, κόσμους πνευματικούς καὶ ὑψηλοῦς.

Εκεῖ ὅπου ἡ ψυχὴ του κουρασμένη ἀπὸ τὴν ὀδύνην καὶ τὸν πόνον τῆς ζωῆς, εὐρίσκει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ ἀληθινὴ νοσταλγίαν ποθεῖ καὶ θέλει νὰ ἀποκτήσῃ.

Καί, εὐρίσκει ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τὸν Σωτῆρα τῆς Χριστόν, καὶ τὸν βλέπει, καθὼς Τὸν εἶδον οἱ τρεῖς Μαθηταὶ Του, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, καὶ τὸν βλέπει καθὼς καὶ ἐκεῖνοι, μὲ τὸ Θεῖον Πρόσωπον λάμπον καὶ ὁ ἥλιος καὶ μὲ ἱμάτια λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Τὸν βλέπει σκεπασμένη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν νεφέλῃ τὴν φωτεινὴν τῆς Ἀρετῆς καὶ θέλει νὰ μείνῃ μαζὺ του διὰ παντός, καὶ μὲ πραγματικὸν καὶ θεῖον πόθον ἐπαναλαμβάνει τὴν παράκλησιν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου

«Κύριε καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὥδε εἶναι».

Πλημμυρίζει ἐκεῖ ὁλόκληρη ἡ ψυχὴ ἀπὸ θεῖον πόθον, αἰσθάνεται ἀγάπην πραγματικὴν πρὸς τὸν Σωτῆρα τῆς Χριστόν καὶ θέλει νὰ μὴ φύγῃ, νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ τοῦ Θεοῦ Φωτός. Θέλει νὰ μὴ σβῆσῃ ποτὲ τὸ Φῶς τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ποὺ καθιστᾷ τὴν ὑπαρξίν τῆς ἀληθινῆς, καὶ τῆς δίδει τὴν δύναμιν ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν ὀδύνην καὶ τὸν πόνον τῆς ζωῆς, ἀλλ' ὅταν σκεφθῇ πὼς ἀκόμη δὲν ἔληξεν ἡ ἀποστολὴ τῆς εἰς τὴν γῆν καὶ τῆς ἐπιβάλλεται νὰ ἐπανέλθῃ, τότε μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς αἰωνίου παραμονῆς τῆς μετὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ψάλλει τὸν ὕμνον τοῦ φωτός «*φῶς ἀναλλοίωτον Ἄγιε, φωτὸς Πατρὸς ἀγεννήτου ἐν τῷ φανέντι φωτί σου σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν Κτίσιν*».

Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ ψυχὴ εὐρίσκει ἐκεῖ τὴν Δέσποινα τοῦ κόσμου, τὴν Παντάνασσαν καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἔχουσα πλουσίαν καὶ ἀνεξάντλητον τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ πρὸς κάθε χριστιανικὴν ψυχὴν, τρέπει χωρὶς ἀνάπαυσιν, καὶ φροντίζει, ὥστε νὸ φῶς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ Υἱοῦ Τῆς, νὰ μὴ σβεσθῇ ποτὲ καὶ νὰ ὑπάρχῃ ἄσβεστον μέσα εἰς ὅλας τὰς χριστιανικὰς ψυχάς, διὰ νὰ τὰς φωτίξῃ, νὰ τὰς θερμαίνῃ, νὰ τὰς ζωογονῇ, νὰ τὰς παρηγορῇ μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως.

Τὴν ἀεικίνητον Δέσποινα καὶ πανταχοῦ προφθάνουσαν, ἀτενίζει ἐκεῖ ἡ ψυχὴ μὲ ἀγάπην, μὲ σεβασμὸν καὶ λαχτάρα. Δὲν δυσκολεύεται, δὲ μέσα εἰς τὴν ἔκστασιν τῆς, νὰ τὴν Φωνάξῃ Μάννα. Naί, ἡ ψυχὴ ἀναγνωρίζει Μάννα τὴν Θεοτόκον καὶ ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὸν μεγάλον τῆς πόνον καὶ ὅταν ἀναβαίνει ὑψηλὰ εἰς τοὺς κόσμους τοῦ προορισμοῦ τῆς. Καὶ εἶναι Μάννα ἡ Θεομήτωρ Μαρία, διότι παραστέκει πᾶσιν κοντὰ εἰς κάθε ἄνθρωπον, εἴτε ἁμαρτωλὸς εἶναι, εἴτε δίκαιος, εἴτε πλούσιος, εἴτε πτωχὸς, οἰοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ μέσα του ψυχὴν, διὰ τὴν ὅποῖαν ὁ Υἱὸς τῆς ἐδυσιάζετο ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν. Naί, παραστέκεται μὲ πόνον, μὲ ἀγάπην καὶ μὲ στοργὴν. Δίδει χαρὰν, σπογγίζει τὸ δάκρυ τοῦ πόνου, δροαίνει τὴν φλόγα τῆς καρδιᾶς καὶ δι' ὅλους γίνεται πραγματικὴ Μάννα, ἀφοῦ δι' ὅλους αἰσθάνεται ὡς ἡ Μάννα.

Οἱ Ὑμνογράφοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀμιλλῶνται μετὰ τῶν ποίος ἐπιτυχέστερον θὰ ἐξυμνήσῃ τὰς Ἀρετὰς τῆς Θεομήτορος καὶ ποῖος θὰ τὴν παραστήσῃ περισσότερο ζωντανὴν πλησίον τοῦ ἀνθρώπου πάσχουσαν, προστατεύουσαν, χαροποιούσαν, ἐνεργετοῦσαν, κλαίουσαν, πονοῦσαν παρηγοροῦσαν, θεραπεύουσαν καὶ παρέχουσαν τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἰδοὺ πὼς ψάλλει κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τοῦ

Δεκαπενταυγούστου ἡ Ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων, ἐξυμνοῦσα τὴν μεγάλην Μάνναν τῶν Χριστιανῶν.

«*Σὲ τὴν ἀγνὴν, σὲ τὴν Παρθένον καὶ ἄσπιλον, μόνην φέρω τεῖχος ἀπροσμάχητον, κατὰφυγὴν σκέπην κραταιάν, ὄπλον σωτηρίας. Μὴ μὲ παρίδῃς τὸν ἄσωτον, ἐλπίς ἀπηλπισμένων ἀσθενῶν συμμαχία, θλιβομένων χαρὰ καὶ ἀντίληψις.*»

«*Ὁ Γλυκασμὸς τῶν ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἡ χαρὰ Χριστιανῶν ἡ προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ εὖσαι τῶν αἰωνίων βασάνων.*»

Αὐτοὶ καὶ ἄλλοι πολυάριθμοι ὕμνοι ἔχουν συντεθῇ διὰ τὴν μεγάλην Μάννα καὶ ψάλλονται ἰδίᾳ κατὰ τὸ Ἅγιον Δεκαπενθήμερον, ἵνα, μὲ τὴν νηστείαν καὶ τὰς καλὰς Χριστιανικὰς πράξεις, φέρουν τὸν Χριστιανὸν εἰς κατάνυξιν καὶ τὸν κάμουν νὰ ἀτενίσῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ παρὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνει τὴν εὐλογία, τὸν ἁγιασμὸν καὶ τὸ ἔλεος.

Μίαν ὅμως ἐξέχουσιν κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν αἰσθάνονται αἱ ψυχαὶ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐφέτος, καὶ τοῦτο, διότι κοντὰ εἰς τὴν νηστείαν, τὴν δέησιν καὶ τὴν καλωσύνην προσετέθη κάποιος πόνος! πόνος ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι πόνος ἀπὸ τοῦς συνήθεις, διότι δημιουργεῖ μέσα εἰς τὰς ψυχὰς αἰσθήματα ὄχι λύπης, ἀλλὰ χαρᾶς ποὺ ζωντανεῦει τὴν πίστιν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπην. Εἶναι ὁ πόνος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἠσθάνθησαν οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὁμολογηταὶ καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, διωκόμενοι, θλιβόμενοι καὶ κακουχούμενοι. Εἶναι ὁ πόνος ἐκεῖνος, ποὺ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν τελείαν ἀνταπάρρησιν καὶ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ πόνος αὐτὸς αὐξάνει τὴν εὐλάβειαν, γιγαντώνει τὴν ἀρετὴν καὶ κάμει βαθύτεραν τὴν κατάνυξιν, δίδει δὲ εἰς τὴν ψυχὴν περισσότεραν δύναμιν μὲ τὴν ὁποίαν φθάνει αὕτη περισσότερον ὑψηλὰ ἀπ' ὅπου βλέπει τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ τὴν Παναγίαν Μητέρα Του, μὲ ὅλην τὴν δόξαν καὶ τὴν θεϊκὴν αἴγλην καὶ ἀντλεῖ τὸ θεῖον φῶς ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὁδηγεῖται εἰς μεγαλύτερα ἔργα ἀγάπης καὶ καλωσύνης.

Ἴδου λοιπὸν τὶς μᾶς προσέφερον οἱ διώκται μᾶς. Μᾶς ἔκαμαν νὰ αἰσθανθῶμεν τὰς ἁγίας ἡμέρας, ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε. Μᾶς ἔκαμαν νὰ πλησιάζωμεν περισσότερον εἰς τὸν Θεὸν μᾶς καὶ μᾶς ἔδωσαν τὴν δύναμιν τοῦ πόνου διὰ νὰ ζήσωμεν τὰς ἡμέρας ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔζησαν καὶ ἀπέθανον διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Τὶ λοιπὸν καὶ ἂν ἐπιτίθενται καθ' ἡμῶν οἱ διώκται μᾶς μετὰ φθόνου καὶ μίσους, ζητοῦντες τὸν παντελῆ ἔξαφανισμόν μᾶς;

Ἡμεῖς ὑφιστάμενοι τὰ δεινὰ τῶν διωγμῶν τῶν μὲ θεομωτίᾳ τὴν πίστιν θὰ ψάλλωμεν πάντοτε «Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεσθημανὴ τὸ χωρίον κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα, καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεὲ μου παραλάβέ μου τὸ πνεῦμα».

ΜΕΤΑΞΥ ΑΔΕΛΦΩΝ

Ἀδελφοί,

Βεβαίως γνωρίζομεν ὅτι σεῖς, οἱ ἡρωϊκοὶ ὑπερασπισταὶ τῆς πίστεως τῶν πατέρων μᾶς δὲν πρόκειται νὰ ὀλιγοπιστήσετε καὶ νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν ἀκρόπολιν τῆς Ὁρθοδοξίας, διαυτό δὲν ἀρμόζουν παραμυθητικαὶ καὶ ἐνθαρυντικαὶ ὁμιλίαι πρὸς ἐσᾶς,

Ἄς θεωρηθοῦν λοιπὸν αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις ὡς μία ἀπλὴ συζήτησις χωρὶς ἄλλας ἀξιώσεις.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἀμετρίτους ἀγῶνας, θυσίας, ἡρώισμους τῶν Χριστιανῶν, διώξεις καὶ ἐξωντωτικούς πολέμους ἐναντίον τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος. Ἐρίδες καὶ φιλονικίαι αἱ ὁποῖαι ἐκάλυψαν δεκαετηρίδας ὁλοκλήρους, ἐπικρατήσεις τῶν ἀλλοδόξων δι' ὀλίγον καὶ αἱματηρὰς δοκιμασίας, αἰρέσεις ἐπὶ αἰρέσεων, σχίσματα, πλάνας καὶ σπαραγμοὺς τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος ἀπὸ λύκους βαρεῖς.

Διότι δυστυχῶς ἀδελφοί, οἱ λύκοι ποτὲ δὲν ἔλλειψαν ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν, διότι ποτὲ δὲν ἐγκατέλειπεν ὁ Σατανᾶς τὴν προσπάθειάν του νὰ καταστρέψῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς.

Ἀκόμῃ καὶ ἡ δοκιμασία τῶν ἡμερῶν μᾶς ὑπάγεται μέσα εἰς τὸ ἴδιο σχέδιο, τὸ σχέδιο τῆς διαστροφῆς τῆς παλαιᾶς Πίστεως τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρθοδοξία διεφύλαξε ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ. Ἔτσι μόνον εἶναι δυνατόν νὰ κατανοήσωμε τὴν λυσώδη καταπίεση τῶν ἡμερῶν μᾶς, ἔτσι μόνον ἐρμηνεύομε ὀρθῶς τὸ κύμα τοῦ διωγμοῦ μᾶς καὶ ἀντλῶμεν ἀδάμαστον θάρρος ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας.

Ἀναμφιβόλως ὑπάρχουν ἄνθρωποι σήμερον οἵτινες ὑψώνουν μὲ ἀπορίαν τοὺς ὤμους τῶν ὁταν ἀντικρίζουν τὴν ἀλύγιστον ἐπιμονὴν μᾶς, εἰς τὴν ἐξορίαν, εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παντοῦ. Οὗτοι ὅμως ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δυστυχισμένων ἐκείνων ἀνθρώπων οἵτινες ἀπέβαλον κάθε πνευματικὸν στοιχεῖον τῆς ζωῆς τῶν, καὶ περιεβλήθησαν τὴν ὕλην ὡς Θεόν τῶν.

Εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἵτινες στροβιλίζονται εἰς τὴν ὑλόφρονα δύνην τῶν κερῶν μᾶς καὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενην ψυχικὴν καλλιέργειαν διὰ νὰ κατανοήσουν τὸ ἥθικόν ὕψος τοῦ ἀγῶνος μᾶς. Τοῦ ἀγῶνος ὅστις ἀποτελεῖ λαμπρὰν συνέχεια τῶν προηγουμένων καθηγιασμένων καὶ τιμίων ἀγῶνων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη κατηγορία καλοπίστων ἀνθρώπων οἵτινες ἀκολουθοῦν τοὺς διώκτας μᾶς, ἀλλὰ εἰς αὐτοὺς θὰ κατελογίζαμε μία ἐγκληματικὴ ἀφέλεια καὶ μίαν πίστιν οὗ κατ' ἐπίγνωσιν.

Ποῖον ὅμως εἶναι τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀγῶνος τὸν ὁποῖον διεξάγομεν μὲ τόσον φανατι-

σμὸν ὥστε νὰ μᾶς στοιχίζει τὴν ἐλευθερίαν μας, τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς μας; Ποῦ εὐρίσκεται ἡ ζωσα κινητήριος δύναμις διὰ τὴν ἀντοχὴν τόσον ταλανισμῶν καὶ κακουχιῶν;

Ἀπαντῶμεν εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς ὁποῖους ἡ στενότης τοῦ ὀπτικοῦ των πεδίου δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ συλλάβουν τὸ νόημα τοῦ ἀγώνος μας.

Ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες συνοδοιοποροῦμεν μετὰ τοὺς διώκτας μας δὲν ἀντίλαμβάνονται ὅμως τὸ ἐγκλημα ποὺ διαπράττουν ἐναντίον τῆς Πίστεως τὴν ὁποῖαν οἱ ἴδιοι οἱ πατέρες των καὶ οἱ πρόγονοι των ἠκολούθουν κάποτε.

Κατ' ἀρχὰς ἀρνούμεθα ὅτι ὅλη ἡ διαφορὰ μας, ἐντοπίζεται εἰς τὸ τυπικὸν μέρος μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς διαμάχης.

Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι οὐσιαστικὰ καὶ μάλιστα ὑψίστης σημασίας ζητήματα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑπερασπιζόμεθα.

Ἡμεῖς δὲν ἐννοῶμεν νὰ παρεκλίνωμεν ἀπὸ τὴν χαραχθεῖσαν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεπῶς τῆς πίστεως.

Αὕτη δὲ ἡ ἐπιμονὴ μας εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλώσσαν λέγεται σεβασμὸς πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, τὴν παράδοσιν δηλαδὴ ἡ ὁποία εἶναι κατὰ σπάνια σεβαστὴ καὶ τηρητέα ὅπως σεβόμεθα τὸν ἀποκεκαλημένον λόγον τοῦ Θεοῦ μέσα εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

Καὶ ἐπειδὴ γνωρίζομεν ὅτι αἱ παρεκλίσεις ἀπὸ τὸν χρυσοῦν κανόνα τῆς παραδόσεως ἐστοίχισαν πάντοτε μύρια κακὰ εἰς τὸ σῶμα τῆς στρατευομένης ἐκκλησίας ἀντιστρατευόμεθα σήμερον εἰς τὴν προσπάθειαν ὀρισμένων νὰ διαβρῶσουν τὸ γνήσιον φρόνημα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Καὶ εἰς τὴν ἐνωμένην ἀλυσίδα τῶν χειρῶν μας θραύεται τὸ κύμα τῶν ὀρκισμένων μας ἐχθρῶν.

Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀναχαίτησιν τοῦ κύματος τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ διὰ τὴν ἀκεραίαν τήρησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς μόνον ἡμεῖς ἔχομεν μέχρι σήμερον ἀγωνισθῆ. Μόνον ἡμεῖς ἐστάθημεν φραγμὸς εἰς τὴν πρώτην μεγάλην κίνησιν τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ρεύματος, δι' αὐτὸ καὶ ἐπάνω μας ἐθρασύσθησαν μέχρι σήμερον τὰ βλαία ρεύματα τῶν ἀποστατών.

Ἡμεῖς ἀποτελῶμεν τὸ σημερινὸν θερμοκήπιον τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος τὸ ὁποῖον αὖριον θὰ δώσῃ ἀγλαοὺς καρποὺς εἰς ὅλην τὴν ἀνατολήν. Ἡμεῖς εἴμεθα καὶ τὰ πρῶτα θύματα τῆς καταπληκτικῆς των μανίας,

Καὶ ἀπὸ ἡμᾶς θὰ νικηθῇ εἰς τὸ τέλος ὁ δοῦρειος ἵππος τοῦ Σατανᾶ ὅπως καὶ ἂν ὀνομάζονται ἐκεῖνοι ποὺ κρύπτονται μέσα.

Διότι ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον ἡ Πίστις ἡμῶν.

ΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩΝ

Εἰς τοὺς διαφόρους συνδυασμοὺς ὑποψηφίων, ἐξε-

τέθησαν καὶ ὀρισμένοι γνωστοί, ἀνέκοντες εἰς τὴν ἡμετέραν διωκωμένην Ἐκκλησίαν.

Συγχαίροντες αὐτοὺς καὶ εὐχόμενοι καλὴν ἐπιτυχίαν, δηλοῦμεν ὅτι, ἡ ἐνέργειά των αὐτῇ, εἶναι ἐντελῶς προσωπική. Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις οὐδένα ὑπονήφιον ἔχρισε καὶ ἐπομένως οὐδένα εἶναι διατεθημένη νὰ ὑποστηρίξῃ ἐπισήμως.

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΞΟΡΙΣΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Πανιερώτατος πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὅστις παρ' ὅλον τὸ βάρος τῆς ἡλικίας του, ταλαιπωρεῖται ἐξόριστος εἰς ἀπρόσιτον κορυφὴν τῆς Μυτιλήνης, ἐσκέφθη νὰ δώσῃ πνευματικὴν τροφὴν εἰς τὰ τέκνα.

Οὕτω συνέγραψεν ὑπέροχον πραγματεῖαν. «Περὶ τῆς ἐκπολιτιστικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν αἰτιῶν τῆς καταταπίσεως αὐτῆς.» Ἡ πραγματεία αὕτη ἀνεξαργήτως τῆς συγγραφικῆς τῆς ἀξίας, ἀναδίδῃ τὸ ἄρωμα τοῦ Μαρτυρίου του.

Θὰ ἀποβῇ πολὺτιμιον ἀπόκτημα πάντος χριστιανοῦ καὶ ἀνεκτιμήτου ἀξίας ἱστορικὸν κειμήλιον, ἀναφερομένη εἰς τὴν ἀδικον καὶ θλιβεράν ἐξορίαν τοῦ ἐκλεκτοτέρου τέκνου τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ δὲ θὰ ἐκδοθῶσιν ὀλίγα ἀντίτυπα δι' αὐτὸ παρακαλοῦμεν, ὅπως τὰ παραρτήματα παραγγείλωσιν ἐκ τῶν προτέρων ἀριθμῶν τευχῶν.

Τιμὴ ἐκάστου ἀντιτύπου ὁρίσθη εἰς Δρχ. 10.000.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΜΑΣ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙ

Ὁ ἀντιπρόεδρος μας κ. Σ. Καραμήτσος μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅπου ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀνακτορ, μεθ' οὗ συνωμίλησε ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ πλέον ὥραν. Ὁ Ἀναξ ἐπέδειξε κατανόησιν καὶ ὑποσχέθη νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι δύναται.

Οὕτω τὴν ἐπομένην ἐκάλεσαν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἀντιπροσώπους μας, πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ἐπιδοθέντος ὑπομνήματος.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΑ Κ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Τρίτης ὁ ἄγγελος τῆς Θείας Προνοίας μετέφερε στὸ Πλάστη τῆς, τὴν ψυχὴ τῆς ἀληθινοῦς οἰκοδόστου Δημήτρας, συζύγου τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου κ. Κωνσταντοῦ Γιαννουλάκη.

Ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου ἐγέννησε εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων τὰ θλιβερότερα συναισθήματα λύπης. Ὅσοι εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν γνωρίσουν δὲν θὰ ξεχάσουν ποτὲ τὴν εὐγενικὴν τῆς καλωσύνην καὶ τὴν βαθείαν τῆς χριστιανικῆς εὐσέβειας.

Ἡ πίστις τῆς σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος, ζοῦσε ἐντονα τὴν ἀγωνία τῆς διωκωμένης Ἐκκλησίας καὶ ἔτρεφε ζωηράν τὴν ἐλπίδα τοῦ θριάμβου τῆς. Δὲν ἔζησε νὰ διτῶν θρίαμβον αὐτόν· ἡ μακαρία τῆς ὅμως ψυχῇ ὁπωσδήποτε θὰ εὐρανθῇ μίαν ἡμέραν.

Ἡ ἀγάπη τῆς πρὸς τὰ ὄρφανὰ καὶ πρὸς ὅλους τὴν παρεκίνει εἰς τὴν ἐκίελεσιν τοῦ εὐγενεστέρου ἰδανικοῦ τῆς ἐλεημοσύνης.

Ὁμολογουμένως ἡ ἀπώλειά τῆς εἶναι ἀνεπανόρθωτος.

Ἐπειδὴ ὅμως πιστεύομεν εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀθανασίας, δὲν τὴν θρηνοῦμεν ὡς νεκράν ἀλλὰ τὴν προπέμπομεν ὡς ἀναχωρήτριαν τοῦ ὑπερέραν, εἰς τὸ ὁποῖον κάποτε θὰ συναντηθῶμεν ὅλοι.

Ἡ πίστις αὕτη θὰ μετριάσῃ καὶ τὸν πόνον τοῦ συζύγου τῆς Κωνσταντίνου καὶ τοῦ ἀγαπημένου τῆς παιδιοῦ Ἰάσονος. Τὰ ἔργα τῆς καὶ ἡ ἀρετὴ τῆς ἐξασφαλίζουν αἰώνιαν μνήμην εἰς αὐτὴν καὶ τοὺς ἐπιζῶντας παράδειγμα.

Ἡ κηδεῖα τῆς ἐγένετο εἰς τὸ Α' Νεκροταφεῖον Πειραιῶς τῇ συμμετοχῇ πλήθος κόσμου ἀνεὺς ἱερέως. Τὴν νεκράν προσεφώνησε μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΠΑΦΗ ΚΕΝΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΧΙΟΥ

Ὁ ζωογόνος ἄνεμος τῆς ἐλευθερίας πνέει καὶ εἰς τὰ παραρτήματα· ἡ δὲ ἀδάμαστος καὶ ἀσυγκράτητος θέλησις τῆς Νίκης τῆς Ὁρθοδοξίας, χαρακτηρίζει τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφοὺς τῶν παραρτημάτων.

Αὐτὸ νοιώθει κανεὶς ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπαφῇ καὶ αὐτὸ συμβαίνει κατὰ κανόνα εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Μέσα σ' ὅλα τὰ μέρη ξεπροβάλλει ἡ Χίος μὲ τοὺς εὐγενικοὺς καὶ εὐσεβεῖς κατοίκους τῆς. Τὸ πείσμα καὶ ἡ κακία τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Χίου, Πανιελεήμονος δὲν κατάρθωσε νὰ συντρίψῃ τὸ φρόνημα τῶν ἀδελφῶν μας. Καὶ δὲν κατάρθωσε, διότι οἱ Χιώτες ξέρουν τί πιστεύουν καὶ γιατί τὸ πιστεύουν τοὺς ἐχαρακτήρισε ὁ Ἐπίσκοπος «φανατικούς» καὶ «θρησκοληπτους». Μὰ φαίνεται διὰ τὸν ἴδιο ταιριάζουν τὰ ἐπιθετικά αὐτά. Γιατὶ φανατικὸς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ μὲ πάθος καὶ ἀδιαλλαξία προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ καὶ θρησκόληπτος ἐκεῖνος, ποὺ ἐνῶ καταπιάνεται μὲ μικροζητήματα—καὶ χύνει δάκρυα στὶς δουλίες του—ἀδιαφορεῖ καὶ καταπατεῖ τὸ μεγαλεῖο τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ποὺ εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς τῆς συνειδήσεως τοῦ ἄλλου.

Τὰ χαρακτηριστικά αὐτὰ γνωρίσματα τοῦ θρησκόληπτου καὶ τοῦ φανατικοῦ δὲν τῆχουν οἱ ἀγαπημένοι μας ἀδελφοὶ τῆς Χίου. Τοὺς γνωρίζαμε στὸ γραφικὸ Ἐκκλησάκι τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα μαρτύρων (ἐκεῖ τοὺς περιώρισε ὁ φανατισμὸς τοῦ Δεσπότη), καὶ ὁμολογῶ ὅτι στὶς ψυχὰς τοὺς βασιλεῦει μιὰ ἀγνή καὶ ἁ-

δολὴ πίστις, μιὰ ἀφοσίωσις στὶς παραδόσεις καὶ στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχουν ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ συνετοῦ χριστιανοῦ, ποὺ φθάνει στὸ σημεῖο νὰ εὐλογῇ καὶ νὰ σέβεται ὑπερβολικά, τὸν φανατικώτερο Διώκτη τους, τὸν Δεσπότη τῆς Χίου. Εἶδε τους.

Ἐκεῖνο, ποὺ διεπίστωσα εἶναι τὸ ὑπέροχο μαχητικὸ τους φρόνημα. Μάχονται μὲ ἡρωισμό ἀλλὰ καὶ μὲ σύνεσι. Εἶναι τὸ μόνο παράρτημα ποὺ κτυπήθηκε μὲ τὸ σκληρότερο τρόπο, ἀλλὰ καὶ τὸ μόνο ἀκατανίκητο παράρτημα.

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς: Κ. Λύκο, Γ. Γλαράκη καὶ Δ. Τζίκα, δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τὸν Δεσπότη Ἠγέτη τῆς Ὁρθοδοξίας, ποὺ ἔχουν τὴν τιμὴν αὐτὸν νοιώθουν κοντὰ τους καὶ δὲν εἶναι διατιθεμένοι νὰ τὸν προδώσουν μὲ ταπεινοὺς συμβιβασμοὺς καὶ ἡττοπείαις.

Τὸ ἡρωικὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς ἐπιμόνου καὶ συνειδητῆς ἀντιστάσεως τὸ διοχετεύουν καὶ στὸ πλήρωμα τοῦ παραρτήματος.

Ἔτσι τὸ παράρτημα τῆς Χίου στενὰ ἐνωμένο μὲ ὅλα τὰ παραρτήματα καὶ τὸ Κέντρο, διεξάγει στὸ τομέα του τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν, εἰς ἐναμονάχα ἀποβλέπουν: τὸν θρίαμβον καὶ τὴν Νικὴ τῶν ἰδανικῶν μας.

Ἀπὸ τὸ μυρωμένο τους Νησί, στέλνουν εὐωδιασμένον ἅπ' τὰ λουλούδια τῆς καλωσύνης τους καὶ τῆς εὐγενείας τους, σ' ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀγωνιστικὸ τους μῆνιμα:

«Πτωχοὶ στοὺς τρόπους, ἀλλὰ ὑπερήφανοι γιὰ τὶς ἀρχές μας θὰ ἀγωνισθοῦμαι μαζί σας γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Τίποτε δὲν θὰ μὲς καταβάλῃ».

ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΖΗΤΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΔΙΑΛΥΣΟΥΝ

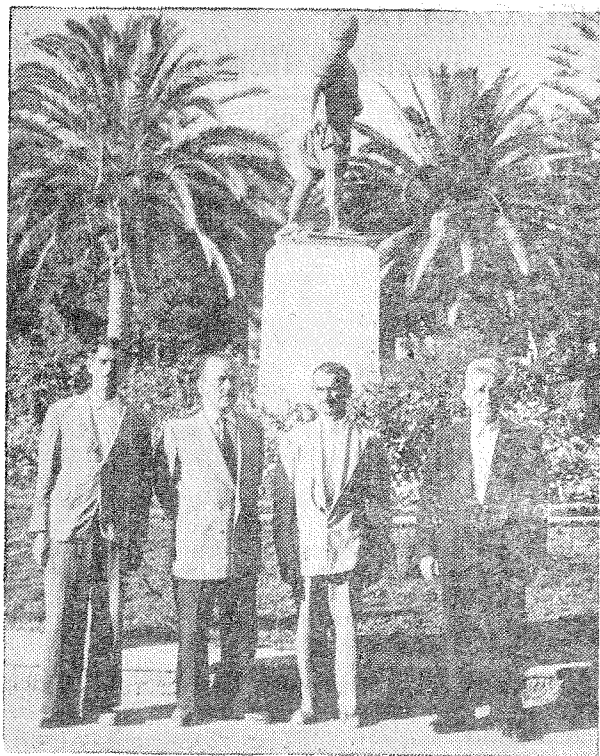
Ἡ κίνησις μας ἀποτελεῖ ζῶσαν διαμορτυρίαν ἐναντίον τῆς καταπτώσεως καὶ τῆς διαφθορᾶς τοῦ κλήρου, ἐναντίον τῆς χρεωοποιίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἐναντίον τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀξιοσεπείας. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἐπιζητοῦν νὰ τὴν ἐκμηδενίσουν. Ποῖοι ὅμως εἶναι οἱ φοβεροὶ διώκται μας; Αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἀναγράφει ἡμερησίᾳ ἐφημερίς: Ἀναγράφωμεν αὐτοὺς τὴν περιουσίαν.

«... τὰ πῶς χαριτωμένα ὅμως συμβάντα τῆς ἐκδρομῆς ἔλαβον χώραν μετὰ τὸ φαγητόν. Ὅταν βγῇσαν ὕστερα ἀπὸ τὸ γεῦμα, στὸν περίβολο τῆς Σχολῆς, θυμώθηκαν ὅλοι τὰ διάφορα παιγνίδια τῆς μαθητικῆς τοῦ ζωῆς καὶ διεπίστωσαν ὅτι πολλοὶ δὲν εἶχαν ξεχάσει τὸ ποδόσφαιρον. Ὁ ἐπίσκοπος Τράλλεων καὶ ὁ ἀρχιμανδρίτης Διμ. Παπαδόπουλος διεκρίθησαν ὡς ἀφθαστοὶ τετρατοφύλακες! Ὁ μητροπολίτης Σαρδεῶν διεκρίθη ὡς μεσαιὸς κυνηγός, γιὰ τὶς καλὰς του πάσας καὶ τὰ κόλπα μὲ τὰ ὁποῖα ἐξαπατοῦσε τοὺς ἀντιπάλους καὶ τοὺς ἐπαιρνε τὴν μπάλλα. Διεκρίθη ἐπίσης ὁ Μέγας Οἰκονόμος ὡς ὀπισθοφύλας γιὰ τὰ γερά του σουτ καὶ τὶς γερότερες κερφαλίες του! Ἐπίσης καὶ σὲ ἕναν φιλεὶν ἀγῶνα μπάσκει μπόλ διεκρίθησαν οἱ μητροπολίται Περγάμου καὶ Ἰκονίου, ὁ ἀρχιμανδρίτης Χαρβαλιάς καὶ ὁ διάκονος Ἀθαν. Ἀναστασιάδης». Ἐφημερίς «Ἀθλητισμός». Κυριακὴ 20-8-51.

Καίτοι δὲν χρειάζεται σχόλιον, γιὰ τὴν κατάπτωσιν αὐτὴν τοῦ κλήρου, ὑποσημειούμεν ὅτι ἡ ἐπιθυμία των εἶναι νὰ ἀδιάσουν εἰς Ἐκκλησίαν καὶ νὰ γεμίσουν τὰ γήπεδα τώρα, ἀργότερα τὰ ἱπποδρόμια καὶ ὅπου ἄλλοῦ θαλῆσιν ὁ Σατανᾶς. Γι' αὐτὸ ζητοῦν νὰ μᾶς διαλύσουν.

Ἐμβάσματα Συνδρεμῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγὰν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμῆ τσων Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τοῦ παραρτήματος Χίου ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἐξαιρετικοὺς ἀδελφοὺς Κ. Λύκον, Δ. Τζίκαν καὶ Γ. Γλαράκην, φωτογραφούμενοι μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου μας.